

— Ах, да! Чакайте!... Сетих се! Да! Познавате ли, колега, Вертински?... Знаменития, божествения Вертински?... Романсите на Вертински, нали си спомняте?

Той гледа възбудено двамата и продължава:

— „Модел из Пакена“... После... как беше?... „У Бога на бал“... — и той затананиква една фраза.

Магистрът на тайните науки дъвче кърс месо и само кима с глава, налива чаша и се чуква с домакина.

Владко е пламнал цял и не спира:

— Преди години, в „Алхамбра“, в Цариград, той гастролираше заедно с нас... Аз бях малък още — но няма да го забравя, докато съм жив!... Думи нямам! Та, ето, госпожица Кет, досущ прилича на него, като че му е сестра!

И той гледа отново с влюбени очи момичето.

— Тя ми е жена — обажда се невъзмутимо мъжът. — Мис Кет е псевдоним.

Началничката отдавна е вече в тревога от неочакваното оживление на Владко. Тя става, отива до вратата, връща се, после примъква един стол към масата на новодошлите и се вмесва в разговора.